

“Hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være.”

(Luk. 12,34)

“Hjertet” er det mest private vi har, det mest skjulte, det livgivende. Det er ‘skatten’, som giver os den største sikkerhed her og nu og i fremtiden.

“Hjertet” er også sædet for våre værdier og roden for vore konkrete valg. Det er det hemmelige sted, som giver retning i livet: hvad kommer på første pladsen i vort liv? Hvad er “skatten”, som gør alt andet ubetydeligt?

I det vestlige forbrugersamfund bliver vi nemt fristede til at samle formue, til at koncentrere os om vore egne behov og sætte de andres behov til side. Vi bliver optaget af vores egen velstand og velfærd. Men i Lukas-evangeliet er Jesu ord formuleret i en helt anden kulturel kontekst end vores. De er universelle og afgørende, henvendt til mænd og kvinder til alle tider og overalt på jorden.

“Hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være.”

Lukas-evangeliet lægger vægt på, at Jesu efterfølgere, må træffe et radikalt og definitivt valg: Gud Fader er den sande Gode og han bør udfylde enhver kristens hjerte, efter Jesu eksempel. Dette eksklusive valg medfører en tillidsfuld hengivelse til Guds kærlighed og åbner muligheden for at blive virkelig ‘rige’, for som Guds børn er de arvinger til hans Rige.

Det handler om frihed, og om det, at materielle goder ikke kommer til at eje os, men at vi selv bestemmer, hvordan vi bruger dem. Materiel ejendom kan beslaglægge ‘hjertet’ og skabe begær efter at eje endnu mere. Almissen, som denne tekst kalder os til at give, handler om retfærdighed, der er affødt af barmhjertighed, og som gør hjertet lettere og åbner for ligestilling.

Enhver kristen kan, personligt og i fællesskab med andre, erfare sand frihed ved at dele materielle og åndelige goder med dem, som har brug for det. Dette er den kristne livsstil, som vidner om tillid til Faderen, og som danner et solidt grundlag for kærlighedens civilisation.

“Hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være.”

For at befri os fra afhængigheden til at skrabe sammen, kan følgende forslag fra Chiara Lubich give os klarhed:

“Hvorfor insisterer Jesus så meget på, at man ikke skal være knyttet til det man ejer, ja, han gør det til og med til en nødvendig betingelse for at følge ham?

Jesu er selv den vigtigste rigdom i vores eksistens, vor sande skat! Han ønsker, at vi er frie mennesker, befriet indefra fra enhver afhængighed og bekymring, så at vi

virkelig kan elske ham af hele vores hjerte, hele vor forstand og alle vore kræfter. Han beder os om at give afkald på ejendom, for at kunne åbne os for andre. Den enkleste måde at give afkald på er ‘at give’.

Vi kan give til Gud, ved at elske ham. Og for at vise ham denne kærlighed, kan vi elske vore medmennesker, parate til at sætte alt på spil for dem. Selvom vi ikke tænker over det, har vi meget at give: hengivenhed, hjertelighed, glæde over at dele med andre, men også tid, bøn, erfaringer og oplevelser. Og naturligvis materielle ting: bøger, tøj, transportmuligheder, penge...

Lad os give uden at tænke for meget over, om det måske en dag kan være nyttigt. Det er klart, at alt kan være nyttigt, men hvis vi giver efter for disse tanker, sniger afhængigheden sig ind i hjertet og skaber hele tiden nye behov. Nej, vi må hellere kun eje det, som vi virkelig har brug for. Vi skal passe på, at vi ikke mister Jesus af syne ved at have penge i baglommen eller beholde ting, som ikke er nødvendige.”¹

Marisa og Agostino, som har været gift i 34 år, fortæller: “Vi havde været gift i otte år, og vores ægteskab kørte på skinner. Et dejligt hus, godt arbejde. Så blev vi anmodet om at flytte fra Italien til et land i Sydamerika for at støtte et ungt kristent fællesskab. Vi gik meget igennem: forvirring, angst for det ukendte. Folk sagde, at vi var skøre, hvis vi handlede sådan. Men vi hørte begge to en anden stemme, som gav os en stor fred indeni: ‘Kom og følg mig.’ Så det gjorde vi. Vi havnede i helt nye omgivelser. Vi manglede en del. Men til gengæld fandt vi mange andre værdier, som f.eks. rigdommen ved at have relationer til mange mennesker. En aften arrangerede vi en lille fest hvor hver familie skulle medbringe en ret fra deres hjemegn. Vi var selv lige kommet tilbage fra en rejse til Italien og havde fået parmesanost med hjem. På den ene side ville vi gerne dele osten med de andre, på den anden side ville der ikke blive noget tilbage til os selv. Men vi huskede os selv på Jesu ord: ‘Giv, så skal I få...’ (Luk. 6, 38). Vi så på hinanden og sagde: «Vi har efterladt vort land, arbejde og familien. Og nu vil vi beholde et stykke ost? Så vi skar et rigtig stort stykke ost af og tog det med. To dage senere ringer det på døren: Det var en turist, som vi ikke kendte, en ven til nogen af vore venner, og han havde en gave med til os. Vi åbnede pakken. Det var et stort stykke parmesan! Jesu løfte: ‘Et godt, presset, rystet, topfyldt mål skal man give jer i favnen’ (Luk 6,39), var blevet til virkelighed.”

Letizia Magri

Livets Ord udkommer på 96 sprog og dialekter og kommer ud til millioner af mennesker i hele verden igennem presse, radio og internet. For mere information, se <https://focolare.dk> focolare.se eller focolare.org

¹ C. Lubich, *Livets Ord september 2004*, Città Nuova, Rom, 2017) s. 729-731.